

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **B + B cb s. r. o.**, se sídlem Široká 432/11, České Budějovice, zastoupena JUDr. Yvetou Konfrštovou, advokátkou se sídlem U Trojice 780/5, České Budějovice, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Brouk a Babka, s. r. o.**, se sídlem Na Hutích 661/9, Praha 6, zastoupena Mgr. Ondřejem Čerychem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2013, č. j. 9 Ca 432/2009 – 284,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně B + B cb s. r. o. domáhá u Nejvyššího správního soudu přezkoumání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2013, č. j. 9 Ca 432/2009 – 284, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 11. 2009, sp. zn. O-113827, č. j. O-113827/76886/2008/ÚPV. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. O-113827, č. j. 2323/2000, o prohlášení ochranné známky č. 207005 ve znění „BROUK+BABKA“ za neplatnou s účinky *ex tunc*. Žalovaný (a předseda žalovaného) ve věci rozhodovali znovu poté, co byla předchozí správní rozhodnutí obou stupňů zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002-180, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) při rozhodování vyšel z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaného v této věci. Důvodem pro zamítnutí návrhu na výmaz ochranné známky č. 207005 („BROUK+BABKA“) nemůže být skutečnost, že řízení

o zápis ochranné známky č. 174983 („Brouk a Babka“) s právem přednosti případně trpělo procesními vadami, ani že rozhodnutí vydané v tomto řízení by mělo vady. Není proto důvodným žalobní bod, jímž žalobkyně zpochybňovala existenci starší ochranné známky „Brouk a Babka“ a platnost jejího zápisu. Výhradami nedostatků se zabýval žalovaný v jiném řízení (o prohlášení namítané ochranné známky „Brouk a Babka“ za neplatnou), přičemž městský soud pod sp. zn. 9 Ca 396/2009 rozhodnutí žalovaného shledal souladným se zákonem. Nemohly obstát námitky směřující do zápisného řízení namítané ochranné známky ani námitky, že měl žalovaný z úřední povinnosti zahájit řízení o výmaz (neplatnost) ochranné známky. Postupoval podle zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“). Ten mu neumožňuje zahájit řízení z úřední povinnosti pro procesní vady zápisu.

Městský soud dále uvedl, že Nejvyšší správní soud v předchozím řízení přisvědčil žalobní námitce proto, že z rozhodnutí žalovaného nebylo zřejmé, jak se s důvody výmazu vypořádal. S poukazem na charakter výmazového řízení a obligatorní náležitosti návrhu žalovanému vytkl, že rozhodoval o návrhu, který byl co do důvodů výmazu věcně neurčitý a rozporný. Navrhovatel tvrdil, že ochranná známka žalobkyně je zaměnitelně podobná, resp. shodná, přesto požadoval výmaz nejen podle ust. § 25 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 137/1995 Sb.“) ale i podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Nejvyšší správní soud považoval návrh za neurčitý také proto, že tyto odlišné důvody mají význam i pro rozlišení účinků výmazu (*ex tunc* a *ex nunc*). Bylo úkolem žalovaného odstranit neurčitost návrhu a rozhodnout o předmětu řízení tak, aby byl zřejmý důvod výmazu a jeho časové právní účinky. Nicméně tento úkol se odvíjel v právním rámci zákona č. 441/2003 Sb., jehož souvislosti sice Nejvyšší správní soud v rozsudku nezmiňuje, tyto souvislosti nicméně pojmají i užití důvodů výmazu dle ust. § 25 zákona č. 137/1995 Sb., které nemohou nebýt vzaty v úvahu za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. To vyplývá z jeho ust. § 52 odst. 4, ale i z ust. § 51 odst. 1 ve spojení s ust. § 52 odst. 1. Podle ust. § 52 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb. se návrh na výmaz ochranné známky považuje buď za návrh na zrušení ochranné známky, nebo za návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Navrhovatel požadoval výmaz ochranné známky z důvodu zaměnitelnosti. Jde o důvod, který je třeba kvalifikovat jako návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou, přičemž podmínky neplatnosti jsou uvedeny v ust. § 32 odst. 1 a 3 zákona č. 441/2003 Sb., podle nichž jde o otázku zápisné způsobilosti. Posouzení návrhu v tomto smyslu není v rozporu se stanoviskem Nejvyššího správního soudu, neboť ten nenalezl neurčitost návrhu v tvrzení navrhovatele o zaměnitelnosti ochranných známek, nýbrž v tom, že navrhovatel požadoval výmaz dle dvou ustanovení zákona č. 137/1995 Sb. s odlišnými právními účinky. Připustil kumulaci důvodů pro výmaz, určitost důvodů však požadoval vyjasnit z hlediska právních účinků výmazu. Jistě by bylo přínosem, aby žalovaný v součinnosti s navrhovatelem dodatečně vyjasnil, proč požadoval výmaz ochranné známky podle obou odstavců ust. § 25 zákona č. 137/1995 Sb. Pokud tak však neučinil, nemělo to v důsledku nových okolností posuzovaných podle zákona č. 443/2001 Sb. a podle vyjádření navrhovatele k předmětu řízení vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný správně rozhodl podle zřejmého materiálního obsahu návrhu.

Městský soud s odkazem na ust. § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. dospěl k závěru, že zápis ochranné známky se posuzuje podle dvou zákonů, zákona platného v době zápisu ochranné známky a současně platného zákona. I v případě, kdy je zápis ochranné známky v rozporu se zákonem, avšak vyhovuje zákonu č. 441/2003 Sb., nelze ochrannou známku prohlásit za neplatnou. Zápisná způsobilost se zkoumá ve vztahu k označení, které tvoří ochrannou známku. Toto posouzení žalovaný učinil a podobnost či zaměnitelnost ochranných

pokračování

známek posoudil z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického, přičemž jeho úsudek je v souladu se skutkovým stavem a s pravidly logického usuzování. Ostatně podanou žalobou ani není napaden. Zda zápis ochranné známky má či nemá vady, závisí toliko na tom, zda ochranná známka vyhovuje těm ustanovením zákona č. 137/1995 Sb., ale i zákona č. 441/2003 Sb., kladoucím požadavky na zápisnou způsobilost toliko ve vztahu k podobě a významu označení, které tvoří ochrannou známku. Žalovaný nepochybil, pokud se s vymezením důvodu návrhu vyrovnal tak, že navrhovatel požaduje výmaz ochranné známky z hlediska zápisné způsobilosti pro důvod zaměnitelnosti porovnávaných ochranných známek dle ust. § 3 zákona č. 137/1995 Sb., přičemž k tomuto v intencích zákona č. 441/2003 Sb. přispívá i důvod zápisné nezpůsobilosti dle jeho ust. § 7 odst. 1 písm. a). Právě za podmínek zákona č. 441/2003 Sb. již není dána relevance rozdílu účinků výmazu *ex tunc* a *ex nunc*. Důvod návrhu ve slovní i právní formulaci je náležitě vymezený a korespondující s vůlí navrhovatele. Je nadbytečné došetřovat důvod výmazu a činit tento nedostatek důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, když oběma ustanovením kumulativně je podřaditelná otázka zápisné způsobilosti z hlediska zaměnitelnosti ochranných známek a zákon č. 441/2003 Sb. neobsahuje úpravu účinků neplatnosti *ex nunc*. Nelze proto přisvědčit námitkám, že by žalovaný postupoval svévolně, převzal iniciativu navrhovatele a sám doplňoval návrh. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí nemůže být ani opožděná námitka posouzení návrhu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb. Toto ustanovení míří na jiné skutečnosti průkazu výmazu, které nebyly předmětem řízení. Městský soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že žalovaný nepostupoval podle pokynů na doplnění návrhu a ve věci sám rozhodoval, aniž respektoval právní názor Nejvyššího správního soudu z rozsudku sp. zn. 7 A 35/2002. Nejvyšší správní soud rozhodoval již za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. Byl si vědom nové právní úpravy a přechodných ustanovení. Bylo tak v roce 2007 právně posouzeno, že návrh na výmaz byl podán z jiného důvodu, než o jakém rozhodl žalovaný. Navrhovatel nikdy nedoplnil svůj návrh v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu a žalovaný jej k tomu nikdy nevyzval. Žalovaný není oprávněn sám návrh doplňovat. Nevydal ani usnesení, že by zahajoval řízení z vlastní iniciativy. Nebyl tedy oprávněn návrh doplňovat, vykládat, formulovat, přeformulovat, posuzovat podle své úvahy, neboť je návrhem vázán. Městský soud se rovněž neřídil závazným právním názorem. Ačkoli měl k dispozici známkové spisy, dokazování z nich žádná nečinil. Jinak by bylo potvrzeno, že pokyn Nejvyššího správního soudu k doplnění návrhu nebyl uposlechnut. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný, neboť nevyhází z textu návrhu na výmaz.

Stěžovatelka dále namítla, že právní názor Nejvyššího správního soudu ohledně nemožnosti namítat nezákonnost řízení o zápis ochranné známky č. 174983 („Brouk a Babka“) byl jednak překonán, jednak se situace změnila podáním návrhu na prohlášení této ochranné známky za neplatnou. Výsledek řízení o kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu sp. zn. 9 Ca 396/2009 bude mít význam také pro rozhodnutí v této věci, neboť neexistence ochranné známky zúčastněné osoby by nebránila existenci ochranné známky stěžovatelky. Vady původního řízení o zápisu ochranné známky zúčastněné osoby nejsou jen vadami procesními, ale i hmotněprávními (vyústily v zápis vlastnictví ochranné známky). Zejména byl vadou zápis priority, což má uvedený hmotněprávní dosah. Právo priority má přitom dopad na vymezení ochranné známky a na hodnocení, která známka je starší, kdo je oprávněnou osobou podat návrh na výmaz. Navrhovatel nebyl oprávněn návrh na výmaz podat, protože v době zápisu napadené

ochranné známky neměl v rejstříku ochranných známek zapsán seznam výrobků a služeb koženého zboží ve třídě 18. Nebyl a není v postavení vlastníka ochranné známky pro seznam výrobků a služeb ve třídě 18. Soud použil důkaz nezveřejnění seznamu výrobků ve třídě 18 ve Věstníku žalovaného v r. 1994 v neprospěch stěžovatelky. S přechodnými ustanoveními § 52 zákona č. 441/2003 Sb. se však soud ani žalovaný nevypořádali. Na rozdíl od rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09 ze dne 1. 3. 2010 soud se řídil současným zápisem zúčastněné osoby v rejstříku ochranných známek a nehodnotil nic ze zápisného řízení ze správního spisu zúčastněné osoby. Stejně nepoužil pro rozličné výrobky soud ani žalovaný ust. § 31 odst. 3 a § 32 odst. 6 zákona č. 441/2003 Sb.

Podle stěžovatelky je postup žalovaného a soudu v rozporu s ust. § 97 odst. 3 věta za středníkem zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka pokládá právní otázku, zda soud dodržel přechodné ustanovení § 52 odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb. Žalovaný i městský soud byli povinni hodnotit, zda žalovaný vyzval osobu zúčastněnou na řízení, popř. předchozího vlastníka ochranné známky, aby prokázal užívání známky podle ust. § 13 zákona č. 441/2003 Sb. Stěžovatelka vznáší právní otázku, zda je žalovaný a soud povinen k následkům neužívání ochranné známky podle ust. § 13 a 14 zákona č. 441/2003 Sb. přihlédnout a zkoumat její užívání, popř. neužívání, z úřední povinnosti. Vzhledem k nízké ceně ochranné známky, za kterou došlo k jejímu převodu, je zřejmé, že nebyla dlouhodobě užívána a tedy její majitel ztrácí jinak chráněná známková práva. Neplatnost s přihlédnutím k ust. § 32 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. neměla být proto vyslovena. Skutková situace a důkazní situace je jiná od 30. 1. 2002 a také se navíc změnila právní úprava. Podle vyhlášky č. 97/2004 Sb. návrh na zrušení nebo prohlášení neplatnosti musí být věcně odůvodněn. S touto problematikou se soud nevypořádal a rozsudek je tak nepřezkoumatelný.

Dalšími námitkami stěžovatelka poukazuje na to, že postup žalovaného při zápisu přihlášky ochranné známky podané 18. 12. 1991 č. spisu 65469 zúčastněné osoby do rejstříku ochranných známek nebyl v souladu s tehdejší ani současnou právní úpravou. Z přihlášky a živnostenského listu přihlašovatele vyplývá, že ten se nemohl věnovat výrobě konkrétních výrobků, které by pak ochrannou známkou označoval, ani neposkytoval široké služby. Proto ani přihláška nemohla být podána pro konkrétní výrobky, neboť by tím odporovala ust. § 8 odst. 1 zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 174/1988 Sb.“). Stěžovatelka dále v kasační stížnosti podrobně popisuje postup pracovnice žalovaného, obsah jednotlivých listin a vyvozuje z nich řadu dalších pochybení v řízení o ochranné známce č. 174983 („Brouk a Babka“). Přihlašovatel nikdy nedoložil 6 kopií seznamu výrobků a služeb. Příloha č. 8 datovaná 21. 1. 1994 není řádným podáním. Na základě jakého právního úkonu přihlašovatele byl nárokován seznam zatříděn do tolika tříd, není ze spisu jasné. Zatříděním byla ochranná známka rozšířena nad rámec původního podání. Takový postup ale zákon zakazuje. Pokud nebyl seznam výrobků a služeb přihlášen, nemohl být ani zapsán. Přihlašovatel dokonce ve sdělení ze dne 5. 2. 1994 sám žádá o rozšíření seznamu výrobků a služeb. Bylo zaregistrováno 34 tříd, za které ovšem přihlašovatel nezaplatil odpovídající částku. Dne 5. 10. 1999 majitel požádal o opravu seznamu zapsaných výrobků a služeb z důvodu rozporu s původně požadovaným seznamem. Jeho existenci však nelze z obsahu spisu dovodit. Žalovaný měl zahájit *ex officio* řízení o výmazu ochranné známky s účinky *ex tunc*, neboť zápis nemá oporu ve spisu a postup při zápisu byl v rozporu s právními předpisy. Jestliže bylo vydáno rozhodnutí o zápisu ochranné známky s tak zásadní vadou, měl přihlašovatel podat rozklad. Dožadoval-li se provedení opravy 5 let od zápisu do rejstříku, bylo toto právo promlčeno. Veřejnost neměla možnost ve veřejnoprávní části řízení o přihlášce podat námitky nebo se jinak seznámit se zápisem této známky. Ochranná známka č. spisu 65469 nebyla nikdy zveřejněna ve Věstníku Úřadu pro výrobky ve třídě 18. Toto rozhodnutí navíc působí retroaktivně. Ochranná známka má

pokračování

prioritu 18. 12. 1991, ovšem do data opravy 25. 10. 1999 nebyly v rejstříku doplněné výrobky a zejména třída 18 vůbec uvedeny. Nepřípustnost retroaktivity zdůraznil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94. Není pravdou, že právní úprava neobsahuje jako důvod výmazu porušení procesu zápisu ochranné známky. Zákon č. 174/1988 Sb. v ust. § 53 odst. 1 písm. a) uvádí, že Úřad vymaže ochrannou známku z rejstříku, jestliže byla zapsána v rozporu s ustanoveními tohoto zákona. V tomto případě je rozpor s ust. 11 odst. 1 a § 12 odst. 2. Následný zákon č. 137/1995 Sb. uvádí to samé v ust. § 25 odst. 1 písm. a). Současná právní úprava tedy umožňuje dle ust. § 32 odst. 1 podat návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou, jestliže je takové označení v rozporu s ustanovením jiného právního předpisu nebo mezinárodní smlouvy. Dle ust. § 52 se zápisná způsobilost posuzuje dle právního předpisu platného v době zápisu. Druhá část ustanovení se na tento případ nedá aplikovat, neboť ochranná známka nebyla před zápisem do rejstříku zveřejněna pro podání námitek a tudíž není její zápis ani v souladu s platnou právní úpravou. Dále je vzhledem k porušení zákona dán rozpor s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zápis je též v rozporu s čl. 15 odst. 5 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (publikována pod č. 191/1995 Sb.). Rozšíření seznamu výrobků a služeb bylo nezákonné dle tehdy platného správního řádu. Jen přihlašovatelem slovně označený předmět ochrany může být chráněn a práva k němu obnovována. Výrobky a služby vyjmenované slovně a uvedené pro třídu 18 ochranné známky č. 65469 nebyly přihlášeny a nebyly zveřejněné ve Věstníku žalovaného. Ochranná známka, která nebyla řádně přihlášena a zapsána v zákonem stanoveném řízení, proto nemůže požívat ochrany. Bylo též navrhováno, aby byl proveden důkaz spisem známky sp. zn. O-69595 ke skutečnosti, že ještě před ochrannou známkou stěžovatelky sp. zn. O-113827 tato usilovala o známkoprávní ochranu. S tím se však soud nevypořádal a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Stěžovatelka dále poukázala na právní názory vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 A 39/2001 - 85, rozsudku č. j. 5 As 33/2008 - 118, rozsudku č. 706 publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 11/2005 a nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09. Tento nálezný mění právní náhled Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 35/2002 a také právní zhodnocení napadeného rozsudku městského soudu. V jeho světle je důležité, zda vůbec a kdy vzniklo právo přednosti pro ochrannou známku zúčastněné osoby. Stěžovatelka proto vznáší právní otázku, zda a od kdy existuje právo přednosti ochranné známky zúčastněné osoby, když má za to, že vyznačená priorita roku 1991 neodpovídá současné ani minulým právním úpravám. Napadeným rozhodnutím bylo porušeno právo rovnosti stran, i zúčastněné osoby. Když v minulosti žádala, aby žalovaný zahájil řízení z úřední povinnosti proti ochranné známce zúčastněné osoby, nikdy se tak nestalo. To byl také důvod, že žádala doplnění dokazování městským soudem, ale nebylo jí vyhověno a v důvodech rozsudku se s její argumentací soud nevypořádal vůbec. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu nebo žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v době vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 35/2002 sice již byl účinný zákon č. 441/2003 Sb., rozsudek však vycházel z právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. Stěžovatelka vznáší několik právních otázek, které však nelze považovat za důvod kasační stížnosti. Tvrzení, že postup žalovaného při zápisu starší ochranné známky nebyl v souladu se zákonem, již Nejvyšší správní soud zodpověděl. Argumentace judikaturou je nepřihodná, neboť rozhodnutí byla vydána za skutkově jiných okolností. Stěžovatelka chce dosáhnout stavu, že v řízení o prohlášení neplatnosti její ochranné známky bude zkoumáno, zda starší ochranná známka byla zapsána regulérně (z procesního hlediska) – to vše za situace, kdy její známka zanikla a její platnost nelze obnovit a kdy se stěžovatelka již v roce 2003 zavázala mimosoudním smírem,

že nebude při své podnikatelské činnosti užívat slovní spojení „brouk“ a „babka“. Kasační stížnost je postavena na vágním názoru stěžovatelky, popřípadě na kapiózních „právních“ otázkách, aniž by byl proveden odkaz na konkrétní tvrzené vady správního řízení a nesprávnost rozsudku městského soudu. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že se mohl zabývat pouze těmi tvrzeními stěžovatelky, která mají skutečně povahu stížních bodů, a z nichž je tedy patrné, z jakých skutkových a právních důvodů je rozsudek městského soudu napadán. Nevytýká-li stěžovatelka městskému soudu konkrétní pochybení, nelze zpravidla považovat její tvrzení za řádný stížní bod. Z těchto důvodů nebylo možné přihlédnout k mnohým konstatováním nebo dokonce „právním otázkám“ stěžovatelky, z nichž není zřejmé, jak by se tvrzené skutečnosti měly promítnout do nesprávného postupu či hodnocení městského soudu (například: „*Další právní otázkou je aplikace § 52 odst. 8 zákona 441/2003 Sb., z něhož plyne, že vznik vztahů z ochranných známek i nároky se posuzují podle předpisů platných v době jejich vzniku. Je to u známek zapsaných do rejstříku přede dnem nabytí účinnosti zák. č. 441/2003 Sb.*“). Stejně tak nebylo možné posuzovat neurčitá konstatování (například: „*Poukazujeme také na odůvodnění v bodech 23., 24., 26. – s poukazem na nálezh sp.zn. I.ÚS 544/06.*“). K častým „právním otázkám“, které stěžovatelka vznáší, je potřeba také podotknout, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, nikoliv institutem sloužícím k zodpovídání právních otázek, tedy snad poskytování právních rad. K zodpovězení právních dotazů se stěžovatelka může obrátit například na advokáta. Nelze přehlédnout, že zejména doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 12. 2013 nepůsobí zcela profesionálně. To platí nejen s ohledem na výše uvedené, ale také pro velké množství gramatických chyb, které v některých případech ztěžují pochopení, co je vlastně obsahem sdělení, a co tedy stěžovatelka městskému soudu vytýká (například: „*Ust. § 25 odst. 1 z.č. 137/1995 Sb. umožňoval návrh na zabavení řízení podaný třetí osobou nebo z vlastního podnětu, ovšem nebylo rozhodnuto žalovaným, že by zabýval řízení z vlastního podnětu, § 25 odst. 2 z.č. 137/1995 Sb. umožňoval je návrh majitele ochranné známky s dřívějším právem přednosti.*“). Uvedené nedostatky však nebyly důvodem pro odstraňování vad kasační stížnosti, neboť ta obsahuje také konkrétní, projednatelné námitky, a splňuje tak náležitosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se také nemohl zabývat novými důvody, které stěžovatelka řádně (tj. v zákonné lhůtě dle ust. § 71 odst. 2, věta druhá s. ř. s. ve spojení s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.) neuplatnila v řízení o žalobě, ačkoliv jí v tom nebránila žádná objektivní překážka (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS). Takovýmto novým důvodem je následující námitka: „*Stejně nepoužil pro rozličné výrobky soud ani žalovaný ust. § 31 odst. 3 a § 32 odst. 6 zák. č. 441/2003 Sb.*“ Kromě toho, že tato námitka nebyla řádně v řízení o žalobě uplatněna, jedná se také o námitku neurčitou. Není z ní totiž patrné, jak konkrétně měli žalovaný a městský soud tato ustanovení použít, a jak konkrétně tedy jejich nepoužitím pochybili.

Pro pochopení podstaty sporu je nutné nejprve stručně shrnout základní skutečnosti spojené s průběhem jednotlivých řízení týkajících se kombinované ochranné známky č. 207005 „BROUK+BABKA“ (sp. zn. O-113827) a slovní ochranné známky č. 174983 „Brouk a Babka“ (sp. zn. O-65469).

pokračování

Dne 18. 12. 1991 podal J. K. přihlášku ochranné známky „Brouk a Babka“. Dne 17. 2. 1994 žalovaný přihlášce vyhověl a ochrannou známku zapsal do rejstříku ochranných známek, ne však pro výrobky ve třídě 18 mezinárodního třídění. Dne 13. 8. 1996 podala společnost Brouk a Babka společnost s ručením omezeným [nyní B+B cb s. r. o.] přihlášku ochranné známky „BROUK+BABKA“ pro výrobky ve třídě 18 mezinárodního třídění. Dne 27. 1. 1998 žalovaný přihlášce vyhověl a ochrannou známku zapsal do rejstříku ochranných známek. Dne 22. 10. 1999 požádal J. K. žalovaného o provedení opravy v rejstříku ochranných známek s odůvodněním, že ochranná známka „Brouk a Babka“ nebyla zapsána pro všechny výrobky a služby, pro které žádal. Dne 25. 10. 1999 žalovaný žádosti vyhověl a provedl opravu v rejstříku ochranných známek, a to tak, že do seznamu výrobků a služeb byla mimo jiné přidána třída 18. Dne 12. 1. 2000 podal J. K. návrh na výmaz ochranné známky „BROUK+BABKA“. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2001 žalovaný návrhu vyhověl, přičemž rozklad proti tomuto rozhodnutí byl rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 30. 1. 2002 zamítnut. Na základě správní žaloby byla tato rozhodnutí zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002 - 180 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dne 27. 4. 2007 a 23. 10. 2007 podali J. S. (nyní PatentCentrum Sedlák a Partners s. r. o.) a společnost B+B cb s. r. o. návrh na prohlášení ochranné známky „Brouk a Babka“ za neplatnou. Dne 31. 3. 2008 bylo převedeno vlastnické právo k ochranné známce „Brouk a Babka“ na společnost Brouk a Babka s. r. o. (osoba zúčastněná na řízení). Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 6. 2008 prohlásil ochrannou známku „BROUK+BABKA“ za neplatnou (rozklad zamítnut dne 6. 10. 2009) a rozhodnutím ze dne 28. 11. 2008 zamítl návrhy na prohlášení ochranné známky „Brouk a Babka“ za neplatnou (rozklad zamítnut dne 3. 11. 2009).

Rozhodnutí o zamítnutí návrhů na prohlášení ochranné známky „Brouk a Babka“ za neplatnou bylo přezkoumáno městským soudem ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ca 396/2009 (spojeno s věcí vedenou pod sp. zn. 9 Ca 405/2009) a jeho rozsudek je nyní předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem ve věci vedené pod sp. zn. 7 As 119/2013. Rozhodnutí o prohlášení ochranné známky „BROUK+BABKA“ za neplatnou bylo přezkoumáno městským soudem ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ca 432/2009 a jeho rozsudek je nyní předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem v této věci (sp. zn. 7 As 122/2013).

Ačkoliv stěžovatelka požádala, aby bylo přednostně rozhodnuto o věci vedené pod sp. zn. 7 As 119/2013, neshledal Nejvyšší správní soud k takovému postupu důvod. O obou věcech bylo rozhodováno současně, přičemž závěry učiněné v řízení vedeném pod sp. zn. 7 As 119/2013 nijak neovlivnily výsledek řízení vedeného pod sp. zn. 7 As 122/2013 (a *vice versa*).

Z námitek, které stěžovatelka uplatnila, je vhodné nejprve posoudit námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatelka v rámci kasační argumentace opakovaně namítla, že se s určitou problematikou městský soud nevypořádal.

Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06; všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>; dále viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004,

č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75). Pokud by tedy městský soud zcela opomenul posoudit některou ze žalobních námitek, zatížil by své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Je nicméně potřeba poukázat také např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.

Podle stěžovatelky se městský soud nezabýval přechodnými ustanoveními § 52 zákona č. 441/2003 Sb. Tato námitka není důvodná. Městský soud se ve svém rozsudku podrobně přechodnými ustanoveními zákona č. 441/2003 Sb. zabýval a zdůvodnil, proč na daný případ dopadají jeho ust. § 52 odst. 1 a 4. V podané kasační stížnosti navíc stěžovatelka, podobně jako v žalobě, ust. § 52 odst. 8 zákona č. 441/2003 Sb. pouze cituje, aniž by uváděla, co by z daného ustanovení mělo pro posuzovaný případ vyplývat. Nejde tedy o řádný žalobní (ani kasační) bod, kterým by se musel soud zabývat. Není totiž vůbec patrné, jaké konkrétní pochybení bylo žalovanému vytýkáno. Pouze na okraj lze proto poznamenat, že pokud by snad podle stěžovatelky mělo dané ustanovení dopadat na otázku zápisné způsobilosti, pak tato otázka je upravena speciálním přechodným ustanovením § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb..

Stejně tak nelze přisvědčit ani námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku z toho důvodu, že se městský soud nevypořádal s tím, že stěžovatelka ještě před ochrannou známkou sp. zn. O-113827 usilovala o známkoprávní ochranu a za účelem prokázání této skutečnosti navrhla provedení důkazu spisem známky sp.zn. O-69595. Stěžovatelka totiž opět pouze poukazovala na to, že se v dané věci snažila o zápis kombinované známky „BROUK+BABKA“, aniž by uváděla, co by z této skutečnosti mělo pro nyní posuzovanou věc vyplývat. Nevytýká-li stěžovatelka žádné konkrétní pochybení žalovaného, nejedná se o žalobní bod, který by měl být soudem věcně vypořádán.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným ani z toho důvodu, že se městský soud nevypořádal s problematikou ust. § 10 odst. 1 písm. d) vyhlášky Úřadu průmyslového vlastnictví č. 97/2004 Sb., k provedení zákona o ochranných známkách. Toto ustanovení stanoví povinnost navrhovatele věcně odůvodnit návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky. Městský soud přitom ve svém rozsudku zrekapituloval obsah návrhu a uzavřel, že z něj „*vyplývá, že navrhovatel požadoval výmaz ochranné známky zcela jistě z důvodu zaměnitelnosti.*“ Městský soud tedy posuzoval, zda návrh obsahoval odůvodnění, jak požaduje uvedené ustanovení, a dospěl k závěru, že ano. Proti správnosti tohoto závěru ostatně směřuje řada dalších námitek, které budou věcně posouzeny níže.

Důvodnou není ani námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z toho důvodu, že se městský soud nevypořádal s argumentací stěžovatelky směrem k otázce, zda a kdy vzniklo právo přednosti ochranné známky „Brouk a Babka“. Stejně jako Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002 - 180, i nyní městský soud zařadil tuto argumentaci do okruhu námitek rozporujících samotné zápisné řízení. K této kategorii námitek městský soud souhrnně uvedl, že s ohledem na právní názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem nemohou jako důvodné obstát. Tento závěr také blíže odůvodnil, mimo jiné tím, že je nutno vycházet z priority zápisu. Co se tedy týče okamžiku vzniku práva přednosti k ochranné známce „Brouk a Babka“, vycházel městský soud ze zápisu v rejstříku ochranných známek a toto své východisko také řádně odůvodnil. Také správnost těchto úvah městského soudu bude níže věcně přezkoumána na základě dalších kasačních námitek.

pokračování

Další skupina námitek brojí proti závěru žalovaného i městského soudu, že návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky „BROUK+BABKA“ byl způsobilý k projednání s tím, že rozhodnutí o něm, aniž by byly odstraňovány jeho vady, nebylo v rozporu se zákonem ani závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002 - 180.

Na projednatelnost těchto námitek nemá vliv, že stěžovatelka uvedená pochybení nesprávně kvalifikuje jako porušení ust. § 97 odst. 3 věta za středníkem správního řádu a ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Rozsudek Nejvyššího správního soudu nebyl vydán ani v přezkumném řízení podle správního řádu, ani v řízení o kasační stížnosti podle soudního řádu správního. Žalovaný však byl i přesto vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, a to na základě ust. § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť bylo v souladu s ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. rozhodováno podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s.

Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Povinnost řídit se závazným právním názorem soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku, však není absolutní, neboť vyslovený právní názor se váže ke konkrétnímu skutkovému a právnímu stavu. Jak několikrát Nejvyšší správní soud vyslovil (srov. např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, č. 352/2004 Sb. NSS; shodně také rozsudek ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, č. 442/2005 Sb. NSS), vázanost správního orgánu soudním rozhodnutím by mohla být prolomena v důsledku učinění nových skutkových zjištění nebo změny právní úpravy.

Namítá-li stěžovatelka, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku soudu, je potřeba vymezit, co bylo obsahem závazného právního názoru a jaký byl postup správního orgánu. Z porovnání skutečného a soudem požadovaného postupu správního orgánu pak musí vzejít jednoznačná odpověď na otázku, zda byl právní názor soudu respektován či nikoliv. V případě, že je učiněn závěr, že závazný právní názor nebyl respektován, je nutno přistoupit k posouzení, zda pro nerespektování byl dán důvod ve smyslu výše citované judikatury. Takovým důvodem je změna skutkového nebo právního stavu, která by mohla mít za následek vyslovení jiného právního názoru ze strany soudu. Právě změna právní úpravy podle městského soudu měla za následek to, že žalovaný nemusel postupovat plně v intencích právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem.

Pro posouzení správnosti úvah městského soudu je nejprve nutno rekapitulovat právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002 - 180: „*Takto formulovaný návrh je však neurčitý a vnitřně rozporný. Zúčastněná osoba v něm tvrdí, že ochranná známka č. 207005 je zaměnitelně podobná, resp. shodná, a přitom se současně domáhá jejího výmazu podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, aniž by návrh obsahoval zmínku o tom, v čem je zápis v rozporu se zákonem o ochranných známkách. [...] Mohou-li však účinky výmazu v případě kumulativního petitu nastat v různou dobu (ex tunc a ex nunc), jak tomu bylo v daném případě, je takový petit neurčitý.*“

Žalovaný v následujícím řízení navrhovatele nevyzval k odstranění vad návrhu především s ohledem na nabytí účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. Závazný právní názor tedy žalovaným respektován nebyl. Nejvyšší správní soud však má ve shodě s městským soudem za to, že vázanost právním názorem zde byla prolomena účinností nové právní úpravy. Ve světle shora citované judikatury tak nedošlo k porušení ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.

Navrhovatel v návrhu na výmaz ochranné známky „BROUK+BABKA“ uvedl, že je majitelem ochranné známky „Brouk a Babka“, a k důvodům výmazu sdělil následující: „*Napadená ochranná známka tedy byla zapsána pro identické zboží jako ochranná známka č. 174,983 navrhovatele s výjimkou sedlářských výrobků, které jsou však zaměnitelně podobné se zbožím uvedené ochranné známky. [...] Napadená ochranná známka a ochranné známky navrhovatele jsou zaměnitelně podobné, resp. shodné. Nevýrazná „grafická úprava“ napadeného označení nepostačuje k odlišení od ochranných známek navrhovatele. [...] Z důvodů uvedených výše a dle § 25 odst. 1, písm. a) a dále odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, navrhuje, aby ochranná známka č. 207,005 byla vymazána z rejstříku ochranných známek.*“

Žalovaný původně o návrhu rozhodoval za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb., který rozlišoval účinky zrušení ochranné známky podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) (*ex tunc*) a § 25 odst. 2 (*ex nunc*). Výmaz ochranné známky na základě jednoho či druhého ustanovení tak měl pro jejího vlastníka zásadně rozdílné účinky. Bylo by proto nepřijatelné, aby žalovaný vymazal ochrannou známku s účinky *ex tunc*, ačkoliv by navrhovatel požadoval provedení výmazu s účinky *ex nunc*. S ohledem na obsah návrhu v nyní posuzované věci tak bylo nezbytné posoudit, zda navrhovatel skutečně uvádí oba důvody, nebo na ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb. bez náležité argumentace pouze odkazuje. V tomto směru nebyl návrh zcela určitý a s ohledem na závažnost dopadu této nejasnosti bylo nezbytné, aby byl tento nedostatek odstraňován. Nebylo jej možné překlenout a zvolit výmaz ochranné známky se závažnějšími důsledky, aniž by bylo zcela zřejmé, že to navrhovatel skutečně požadoval. Pokud by žalovaný překročil návrh, provedl by větší zásah do práv vlastníka ochranné známky, než k jakému byl oprávněn.

Nejvyšší správní soud však ve svém rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002 - 180, nevyslovil závěr, že by žalovaný skutečně překročil rámec návrhu. Pouze konstatoval, že nepřijatelně zvolil provedení výmazu se závažnějšími důsledky, aniž by si ujasnil, že to bylo bez jakýchkoliv pochybností navrhováno a že byly pro takový postup v návrhu předloženy dostatečné důvody.

Po zrušení původního rozhodnutí o výmazu ochranné známky „BROUK+BABKA“ musel nově žalovaný zohlednit přechodná ustanovení zákona č. 441/2003 Sb., který v mezidobí nabyt účinnosti.

Podle ust. § 52 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb., byl-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podán návrh na výmaz podle § 25 dosavadního zákona, bude projednán jako návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou při splnění podmínek a s účinky stanovenými v tomto zákoně.

Podle ust. § 32 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb. na ochrannou známku, která byla prohlášena za neplatnou, se hledí, jako by nikdy nebyla zapsána.

V prvé řadě tedy žalovaný musel posoudit, zda by měl být návrh posuzován jako návrh na zrušení ochranné známky nebo jako návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Citované ustanovení žalovanému uložilo povinnost posoudit návrh podle jeho obsahu, neboť v něm obsažené odkazy na zákonná ustanovení pozbyly významu. Tyto odkazy mohl žalovaný využít pouze jako vodítko pro interpretaci obsahu návrhu. Pokud tedy žalovaný přistoupil k interpretaci obsahu návrhu a kvalifikoval jej jako návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. a) a podle ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., učinil tak plně v souladu s jeho přechodným ustanovením § 52 odst. 4. Nejednalo se o domýšlení obsahu návrhu bez zákonné opory, nýbrž o překvalifikaci

pokračování

návrhu ve světle nové právní úpravy, jejíž přechodná ustanovení s takovým postupem výslovně počítají.

Nová právní úprava však především přinesla změnu v účincích výmazu, respektive účincích prohlášení ochranné známky za neplatnou, na základě důvodů, které navrhovatel uváděl. Nově totiž kolize se starší ochrannou známkou může vést výlučně k prohlášení ochranné známky za neplatnou s účinky *ex tunc* (tj. hledí se na ni, jako by nikdy nebyla zapsána; viz ust. § 32 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb.). Nemohlo tak již dojít k překročení návrhu v tom směru, že by žalovaný prohlásil ochrannou známkou za neplatnou s účinky *ex tunc*, ačkoliv by navrhovatel ve skutečnosti žádal pouze prohlášení neplatnosti *ex nunc*. Nemohla tedy nastat situace, kdy by žalovaný interpretací obsahu návrhu provedl větší zásah do práv vlastníka ochranné známky, než k jakému byl oprávněn. V důsledku účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. vymizely jakékoliv pochybnosti o tom, že navrhovatel žádá o prohlášení ochranné známky „BROUK+BABKA“ za neplatnou s účinky *ex tunc*.

Je nutno dát za pravdu městskému soudu také v tom, že by bylo vhodnější, kdyby žalovaný přes výše uvedené vyzval navrhovatele k odstranění nejasností jeho návrhu. Přinejmenším by se tím vyhnul jakýmkoliv pochybnostem o tom, zda skutečně pouze provedl interpretaci obsahu návrhu v souladu s požadavkem zákona, nebo již návrh dotvořil nad rámec zákonného zmocnění. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem a neporušil ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.

Na výše uvedeném nic nemění ani to, že Nejvyšší správní soud své závěry vyslovil v době, kdy již byl zákon č. 441/2003 Sb. účinný. Plně v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. totiž věc posuzoval podle dřívějšího právního stavu a k nové právní úpravě se nijak nevyjádřil.

Jelikož nebylo navrhovatele potřeba vyzývat k odstranění nedostatků jeho návrhu, není na danou situaci použitelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 As 33/2008 - 118, na který stěžovatelka poukazovala. V něm byly posuzovány důsledky neodstranění vad návrhu na výmaz ochranné známky přes výzvu žalovaného. V nyní projednávané věci však navrhovatel vyzýván nebyl, a proto se žádné podobné důsledky dostavit nemohly.

Nelze přisvědčit ani námitce, že se městský soud nevypořádal se změnou právní úpravy, neboť podle prováděcí vyhlášky musí být návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky odůvodněn. Povinnost odůvodnit návrh měl navrhovatel vždy – za dřívější i za stávající právní úpravy. V tomto směru nebyla právní úprava změněna. Návrh na výmaz ochranné známky „BROUK+BABKA“ přitom odůvodněn byl. K opačnému závěru ostatně nedospěl ani Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002 - 180. Shledal-li návrh s ohledem na tehdejší právní úpravu neurčitým, neznamená to, že by jej považoval za nezdůvodněný. Na samotný závěr, že návrh důvody obsahoval, přitom změna právní úpravy neměla žádný vliv.

Stěžovatelka dále namítla, že městský soud nedodržel ust. § 52 odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb. Žalovaný i soud byli podle ní povinni zkoumat neuzívání ochranné známky „Brouk a Babka“ z úřední povinnosti a přihlídnout k následkům dle ust. § 14 zákona č. 441/2003 Sb. Tato námitka není důvodná.

Podle ust. § 52 odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb., neskončilo-li řízení o výmazu ochranné známky podle § 25 odst. 2 a 3 dosavadního zákona přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je navrhovatel výmazu na výzvu Úřadu povinen prokázat užívání starší ochranné známky ve smyslu § 13 tohoto zákona.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., pokud do 5 let od zápisu nezačal vlastník ochrannou známku řádně užívat pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, nebo pokud toto užívání bylo přerušeno nejméně na nepřetržitou dobu 5 let, podléhá ochranná známka následkům uvedeným v tomto zákoně (§ 14 a 31), ledaže pro neužívání existují řádné důvody.

Podle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. ochranná známka nemůže být prohlášena za neplatnou z důvodu existence starší ochranné známky, pokud tato starší ochranná známka nespĺňuje podmínky užívání uvedené v § 13.

Podle ust. § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. Úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody; k užívání, které bylo zahájeno, popřípadě v němž bylo pokračováno po pětiletém neužívání ochranné známky ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu, se nepřihlíží, pokud přípravy pro započetí užívání nebo pokračování v užívání nastaly až poté, co se vlastník dozvěděl o tom, že by mohl být podán návrh na zrušení ochranné známky.

Zákon č. 441/2003 Sb. v citovaných ustanoveních stanovil povinnost užívat zapsanou ochrannou známku pod sankcí omezení či ztráty práv z ochranné známky. Jak uvádí důvodová zpráva (sněmovní tisk č. 288/0, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=4&ct=288&ct1=0>), ust. § 14 tohoto zákona „je ochranou přihlašovatelů a vlastníků pozdějších ochranných známek před existencí ochranných známek, které byly zapsány s úmyslem blokovat zápis jiných ochranných známek, ale i známek zásobních či spekulativních, které byly přihlášeny pouze za účelem dosažení zisku ze známkové transakce.“ Jedná se tedy o prostředek ochrany přihlašovatelů a vlastníků pozdějších ochranných známek, u nichž se předpokládá vyvíjení určité aktivity za účelem ochrany svých práv. Z této premisy vychází také odborná literatura (Horáček, R. a kol. *Zákon o ochranných známkách. Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení. Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Komentář. 2. vyd. Praha : C.H.Beck, 2008, s. 158*): „Bude-li v řízení stát proti přihlášce pozdější ochranné známky známka či její přihláška dřívější, může se přihlašovatel bránit této kolizi poukazem na okolnost, že dřívější ochranná známka není užívána. Bude pak na úředním zjištění, popřípadě na důkazech, které o užívání ochranné známky předloží namítající, aby se námitka neužívání starší ochranné známky v řízení o pozdějších ochranné známce uplatnila.“ Rezignuje-li tedy přihlašovatel či vlastník pozdější ochranné známky na ochranu svých práv a tento prostředek ochrany neuplatní, nebude mu v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* („Právo přeje bdělým, nechť každý si střeží svá práva.“) zpravidla možné takovou ochranu přiznat. Ust. § 13 zákona č. 441/2003 Sb. neukládá žalovanému výslovně povinnost z úřední povinnosti zkoumat v rámci řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou to, zda starší ochranná známka je či v rozhodné době byla užívána. Nenamítne-li vlastník pozdější ochranné známky neužívání starší ochranné známky a nevyvstane-li v řízení v tomto směru ani žádná pochybnost, nemusí žalovaný provádět k této otázce dokazování.

K jinému závěru nelze dospět ani aplikací ust. § 52 odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb. Jedná se pouze o přechodné ustanovení stanovící pravidlo, že i v řízeních zahájených před účinností tohoto zákona se uplatní nové ust. § 13. Na charakteru tohoto ustanovení to však nic nemění. Ostatně ani díkce přechodného ustanovení § 52 odst. 5 nestanoví žalovanému povinnost vyzvat navrhovatele k prokázání užívání starší ochranné známky, nýbrž pouze povinnost navrhovatele prokázat užívání starší ochranné známky k případné výzvě žalovaného. Opět však platí, že nevyvstane-li v řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou žádná pochybnost o užívání starší ochranné známky, nemusí žalovaný její užívání či neužívání prokazovat a za tím účelem

pokračování

tedy ani navrhovatele vyzývat k předložení důkazů. Námitka, že měl žalovaný tuto otázku posuzovat z úřední povinnosti, je tedy nedůvodná.

Už vůbec nemůže být z citovaných ustanovení dovozena povinnost soudu hodnotit užívání či neužívání starší ochranné známky (*nota bene* z úřední povinnosti), nebylo-li předmětem hodnocení ze strany správního orgánu. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy pouze přezkoumávají zákonnost postupu správního orgánu a jeho rozhodnutí. Městský soud proto neměl z úřední povinnosti, ani na základě žalobní námítky hodnotit, zda byla ochranná známka „Brouk a Babka“ užívána. Na základě žalobní námítky mohl pouze hodnotit, zda se žalovaný neposouzením této otázky nebo jejím nesprávným posouzením dopustil nezákonnosti. Městský soud přitom k této námítce uvedl, že ust. § 52 odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb. míří na jiné skutečnosti průkazu výmazu, které nebyly předmětem řízení. Jinými slovy, nebylo-li ve správním řízení namítáno neužívání starší ochranné známky, nebyl dán důvod pro aplikaci tohoto ustanovení – tj. pro to, aby byl navrhovatel žalovaným vyzván k prokázání užívání starší ochranné známky.

Pouze na okraj je vhodné zmínit, že v návrhu nebyl uveden pouze důvod dle ust. § 25 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., ale také důvod dle ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., na který se přechodné ustanovení § 52 odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb. nevztahuje.

Další okruh námitek směřuje proti postupům v rámci zápisu ochranné známky „Brouk a Babka“ a s ní spojených údajů do rejstříku ochranných známek. Ani tyto námitky nejsou důvodné.

Otázkou případných pochybení při zápisu ochranné známky „Brouk a Babka“ se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002 - 180. Dospěl při tom k následujícím závěrům: „Nedůvodný je také další žalobní bod, v němž byly namítány vady řízení týkající se zápisu ochranné známky č. 174983. Důvodem pro zamítnutí návrhu na výmaz ochranné známky žalobce č. 207005 nemůže být skutečnost, že řízení o zápis ochranné známky č. 174983 s právem přednosti případně trpělo procesními vadami, ani že rozhodnutí vydané v tomto řízení by mělo vady. Řízení o výmazu ochranné známky totiž není další možností přezkumu zápisného řízení týkajícího se jiné ochranné známky. Proto v žalobě v tomto směru namítaná nezákonnost nemůže být v řízení o výmaz ochranné známky č. 207005 vůbec zkoumána. Předmětem zkoumání v řízení o výmaz předmětné ochranné známky může být pouze naplnění důvodů podle ustanovení § 25, popř. § 26, zákona o ochranných známkách. Nelze jistě vyloučit, že důvody pro výmaz ochranné známky jsou důsledkem toho, že řízení o zápis ochranné známky s právem přednosti neproběhlo řádně, ovšem není-li zde následku, pro který lze ochrannou známku vymazat, jsou procesní vady původního řízení o zápisu ochranné známky irelevantní. Z těchto důvodů nelze žalovanému opodstatněně vytýkat, že se těmito otázkami v řízení o výmaz ochranné známky žalobce nezabýval, a stejně tak se jimi nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud v tomto řízení.“

V tomto případě se žalovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu v následném správním řízení plně řídil a námitky směřující do procesu zápisu ochranné známky „Brouk a Babka“ věcně neposuzoval s tím, že v řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou nelze zpochybňovat zápisné řízení či platnost namítané ochranné známky, která je zapsána v rejstříku ochranných známek s dřívějším právem přednosti.

Tyto závěry mají oporu především v charakteru evidence údajů v rejstříku ochranných známek. Podle ust. § 44 odst. 2, věty první zákona č. 441/2003 Sb. je rejstřík veřejný a každý má právo do něj nahlížet, pořizovat si kopie a výpisy. Toto pravidlo vyjadřuje princip formální veřejnosti. Obrácenou stranou téže mince je pak princip materiální veřejnosti, který chrání důvěru

v zápis v rejstříku. Bez ohledu na to, zda zápis určité skutečnosti je konstitutivní nebo deklaratorní, zapsané údaje se pokládají za veřejně ohlášené a nikdo se nemůže dovolávat neznalosti těchto údajů (k tomu srov. také Horáček, R. a kol. *Zákon o ochranných známkách. Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení. Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Komentář. 2. vyd.* Praha : C.H.Beck, 2008, s. 246-248). Z priority správnosti zápisu v rejstříku a potřeby chránit právní jistotu vychází i ust. § 2 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., podle něhož na území České republiky požívají ochrany ochranné známky, které jsou zapsány v rejstříku ochranných známek vedeném žalovaným.

Údaje uvedené v rejstříku ochranných známek je proto nutno považovat za údaje evidované v souladu se skutečností, dokud není v rejstříku dosaženo změny. Taková změna může nastat například v důsledku rozhodnutí o prohlášení ochranné známky za neplatnou či zrušení rozhodnutí o zamítnutí námitek. Není-li možné domoci se ochrany svých veřejných subjektivních práv jiným způsobem, může být prostředkem nápravy také žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, spočívajícím v evidenci nezákonného údaje. Dokud je však určitý údaj v rejstříku ochranných známek evidován, je na místě z něj vycházet.

Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatelky, že ochranná známka „Brouk a Babka“ neexistuje či nemůže požívat ochrany. Takový závěr by byl v přímém rozporu s ust. § 2 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. Jelikož tato ochranná známka byla zapsána do rejstříku ochranných známek, existuje a požívá ochrany podle tohoto zákona.

Žalovaný také postupoval správně, jestliže vycházel v řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky „BROUK+BABKA“ za neplatnou z údajů evidovaných u ochranné známky „Brouk a Babka“ v rejstříku ochranných známek. Tvrzená pochybení týkající se zápisu ochranné známky „Brouk a Babka“ mohla být relevantní výlučně pro případná řízení týkající se této ochranné známky (např. pro řízení o jejím výmazu). To platí bez ohledu na to, zda ten či onen úkon správního orgánu či jiné osoby týkající se ochranné známky „Brouk a Babka“ měl částečně také charakter či důsledky hmotněprávní. Stejně tak by nemohlo na uvedeném nic změnit ani to, že by bylo možné na některý z takových úkonů v režimu soukromého práva pohlížet jako na neplatný. Pro žalovaného totiž byl tak jako tak určující zápis v rejstříku ochranných známek. Polemika ohledně výlučně procesního či částečně hmotněprávního charakteru některých úkonů a ohledně jejich neplatnosti je proto zcela bezpředmětná.

Výše uvedené se týká tvrzených nedostatků přihlášky ochranné známky „Brouk a Babka“, tvrzeného pozdějšího rozšíření seznamu výrobků a služeb, nedostatků jiných podání přihlašovatele, nesprávného postupu úřední osoby, nezaplacení správních poplatků v dostatečné výši, nesprávného uvedení práva přednosti v rejstříku ochranných známek či nezákonnosti provedení opravy zápisu.

Nebyly-li uvedené skutečnosti relevantní z hlediska řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky „BROUK+BABKA“ za neplatnou, nebyl dán ani žádný důvod pro prokazování těchto skutečností listinami obsaženými ve správních spisech, jak se dožadovala stěžovatelka. Námitka, že soud neprovedením dokazování pochybil, je proto také nedůvodná.

Evidence některých údajů týkajících se ochranné známky „Brouk a Babka“ v rejstříku ochranných známek má pochopitelně dalekosáhlé důsledky pro ochrannou známku stěžovatelky. Je proto pochopitelné, že se stěžovatelka snaží brojit proti evidenci těchto údajů (např. zahrnutí třídy 18 do seznamu výrobků a služeb, či evidované datum práva přednosti). K tomu však musí využít zákonem stanovené prostředky, jako je návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou či žaloba na ochranu před nezákonným zásahem. V podrobnostech lze odkázat

pokračování

na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 7 As 119/2013 - 106, vydaný v související věci. Zde byly s ohledem na výslovnou námitku, že došlo k odmítnutí přístupu k soudu, podrobněji analyzovány prostředky nápravy případných zásadních pochybení spojených s postupem při zápisu ochranné známky „Brouk a Babka“ a souvisejících údajů do rejstříku ochranných známek. Byl přitom učiněn závěr, že stěžovatelka po celou dobu od zápisu této ochranné známky disponovala prostředkem nápravy. Do účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. byl takovým prostředkem návrh na výmaz ochranné známky dle ust. § 23 zákona č. 174/1988 Sb. nebo dle ust. § 25 zákona č. 137/1995 Sb. Případné rozhodnutí o zamítnutí tohoto návrhu pak bylo přezkoumatelné soudy. Od účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. je takovým prostředkem žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle ust. § 82 an. s. ř. s. Nevyužila-li stěžovatelka těchto prostředků, nebo využila-li je, avšak neúspěšně, nemůže s úspěchem v rámci řízení o prohlášení ochranné známky „BROUK+BABKA“ za neplatnou pro kolizi se starší ochrannou známkou tvrdit, že některé údaje spjaté se starší ochrannou známkou jsou v rejstříku ochranných známek evidovány nesprávně.

Žalovaný přitom zcela správně vycházel z údajů evidovaných v rejstříku ochranných známek v době, kdy bylo vedeno řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky „BROUK+BABKA“ za neplatnou, a nikoliv v době zápisu této ochranné známky. Stěžovatelka proto nemůže s úspěchem namítat, že navrhovatel nebyl oprávněn podat návrh, neboť v době zápisu ochranné známky „BROUK+BABKA“ neměl v rejstříku zapsanu třídu 18 pro svou ochrannou známku „Brouk a Babka“. Z rejstříku ochranných známek totiž naopak v průběhu řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky „BROUK+BABKA“ za neplatnou vyplývalo (a nadále vyplývá), že navrhovatel byl v době zápisu ochranné známky „BROUK+BABKA“ vlastníkem ochranné známky „Brouk a Babka“ zapsané mimo jiné pro třídu 18, a to s právem přednosti od 18. 12. 1991.

Nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatelky, že uvedený právní názor byl překonán s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09, a s ohledem na nově podaný návrh na prohlášení ochranné známky „Brouk a Babka“ za neplatnou.

Jak je patrné z výše uvedeného, samotné podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou nemá vliv na evidenci údajů v rejstříku ochranných známek. Žalovaný proto i nadále musí vycházet z údajů evidovaných. Bylo by jistě vhodnější, aby žalovaný rozhodoval o návrhu na prohlášení starší ochranné známky za neplatnou před tím, než rozhodne o návrhu na prohlášení pozdější ochranné známky za neplatnou z důvodu kolize s touto starší ochrannou známkou, popřípadě aby rozhodoval současně. V daném případě to však nemohlo mít žádný vliv na zákonnost správního rozhodnutí, neboť žalovaný i soudy shledali, že návrh na prohlášení ochranné známky „Brouk a Babka“ nebyl důvodný.

Navíc, i kdyby byla ochranná známka „Brouk a Babka“ prohlášena za neplatnou, mělo by pro řízení týkající se ochranné známky „BROUK+BABKA“ význam právě a jen to, že ochranná známka „Brouk a Babka“ je *ex tunc* neplatná. Tvrzenými pochybeními při zápisu této ochranné známky by se žalovaný tak jako tak zabývat nemohl. Podání návrhu na prohlášení ochranné známky „Brouk a Babka“ tedy nemohlo mít žádný vliv na právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002 - 180.

Z podobných důvodů nelze přisvědčit ani námitce, že měl žalovaný zahájit *ex officio* řízení o výmazu ochranné známky „Brouk a Babka“. Samotné zahájení řízení by opět nemělo vliv na evidenci údajů v rejstříku ochranných známek. Vedle toho nelze v tomto případě hovořit o pochybení žalovaného, neboť zahájení řízení z úřední povinnosti je v jeho diskreci. Stěžovatelka nedisponuje veřejným subjektivním právem na to, aby žalovaný takové řízení zahájil.

Proto nemohla být nezhájením řízení dotčena na žádném takovém veřejném subjektivním právu, kterému by mohly správní soudy poskytnout ochranu (srov. obdobně také rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 9. 2001, č. j. 7 A 47/99 - 32; č. 904/2002 Soudní judikatury). Návrh na výmaz ochranné známky „Brouk a Babka“ ostatně mohla podat sama stěžovatelka.

Právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu nemohl být překonán ani nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09 (ochranná známka „POLÁRKA“). Ústavní soud zde posuzoval případ, kdy společnost POLÁRKA s. r. o. řádně od počátku hájila svá práva návrhem na výmaz ochranné známky, a to plně v souladu s tehdejší právní úpravou. Teprve po deseti letech orgány veřejné moci shledaly její argumentaci správnou, nicméně v té době již zákon č. 441/2003 Sb. pro jí tvrzenou skutečnost neumožňoval prohlásit ochrannou známku za neplatnou, a její návrh proto nebyl úspěšný. Ústavní soud shledal, že uplynutí značné doby jde k tíži orgánů veřejné moci, zrušil napadená rozhodnutí soudu a předsedy žalovaného a uložil mu, aby přihlédl k této skutečnosti, která by mohla mít vliv na ochranu vlastnického práva společnosti POLÁRKA s. r. o.

Ústavní soud především uložil žalovanému, aby se tvrzenými pochybeními týkajícími se ochranné známky „POLÁRKA“ zabýval v řízení o prohlášení této, nikoliv jiné, konkurující ochranné známky za neplatnou. Jeho závěry se proto nijak nedotýkají situace, kdy jsou pochybení při zápisu starší ochranné známky tvrzena v rámci řízení o prohlášení pozdější ochranné známky za neplatnou. Již z tohoto důvodu nemohl mít tento nálezný vliv na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 A 35/2002 - 180. Navíc stěžovatelka nepodala návrh na prohlášení ochranné známky „Brouk a Babka“ za neplatnou okamžitě poté, co zjistila, že byla zapsána, respektive že byl opraven její zápis. K podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou přistoupila až v roce 2007, za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. Tento zákon tedy na rozdíl od řízení ve věci ochranné známky „POLÁRKA“ nijak nevstoupil do probíhajícího řízení o prohlášení ochranné známky „Brouk a Babka“ za neplatnou s tím, že by v tomto řízení zásadně změnil právní postavení návrhatele. V neposlední řadě v nyní posuzované věci nejde o situaci, kdy by soudy shledaly, že stěžovatelka jednala po právu, ovšem s ohledem na změnu právní úpravy ji již nelze poskytnout ochranu. Žalovaný i soudy konstantně od počátku zastávaly názor, že tvrzená pochybení týkající se zápisu ochranné známky „Brouk a Babka“ nejsou relevantní v řízení o prohlášení ochranné známky „BROUK+BABKA“ za neplatnou.

Další stěžovatelkou předkládaná judikatura na posuzovanou věc nedopadá. Nález Ústavního soudu ze dne 3. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 544/06, s předmětem této věci nijak nesouvisí. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 A 39/2001 - 85, se týkal okruhu nezákonností, které mohly být důvodem pro výmaz ochranné známky za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. Nezabýval se tedy otázkou, zda lze v rámci řízení o prohlášení pozdější ochranné známky za neplatnou namítat pochybení spojená se zápisem ochranné známky starší. A nakonec rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2004, č. j. 9 Ca 110/2003 - 36 (č. 706/2005 Sb. NSS), se zabýval otázkou možného získání rozlišovací způsobilosti označení, které bylo před podáním přihlášky používáno dvěma podnikateli. Taková otázka však v nyní posuzované věci řešena nebyla.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

pokračování

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu